

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: A. B.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, se
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2021, č. j. OAM-53/LE-BA02-D05-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Napadeným rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky č. j. OAM 53/LE- BA02-D05-2021 ze dne 25. 5. 2021, bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že (I.) žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako **zákon o azylu**); (II.) řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu; (III.) státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním

příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen jako **Dublinké nařízení**), je **Spolková republika Německo** (dále jen jako **Německo**).

II. Žaloba

2. Žalobce v první řadě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k závěru, že státem příslušným pro posouzení jeho žádosti je Německo. Žalobce přicestoval na území EU v říjnu 2019, kdy letěl z Kazachstánu do Ruské federace a následně přímým letem do Prahy. Zde podal svou první žádost o mezinárodní ochranu. Následně došlo v lednu 2020 k transferu žalobce do Německa, odtud v dubnu 2021 přicestoval zpět na území ČR. Napadené rozhodnutí dle názoru žalobce zcela nedostatečným způsobem specifikuje důvody, pro které by žalobce měl být do Německa předán, ani řádně nespecifikuje důvody, pro které byl do této země předán v lednu 2020. Z rozhodnutí nijak nevyplývalo, že by žalobce disponoval například Schengenským vízem vydaným Německem, ani žádné jiné vazby žalobce na Německo. Napadené rozhodnutí se dle žalobce navíc pouze odkazovalo na spisový materiál v předchozím řízení. Žalobce tak nerozuměl, jaká ustanovení Dublinkého nařízení byla aplikována v jeho konkrétním případě. Dále žalobce poukázal na to, že žalovaný v jeho případě vyloučil z aplikace čl. 8 –15 Dublinkého nařízení. Ještě na téže straně napadeného rozhodnutí měl však žalovaný uvést, že dle čl. 3 odst. 2 Dublinkého nařízení je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalovaný jednoznačně uvedl, že prvním státem, ve kterém byla žádost podána, byla ČR. Následně měl ale žalovaný nejasně a neurčitě argumentovat místní příslušností Německa. Žalobce se domníval, že takové odůvodnění je zcela nedostatečné. Žalobce v kontextu výše uvedeného nijak nerozuměl, proč by měl být nyní opětovně předán do Německa. Žalovaný se měl pouze zcela neurčitě odkázat na výsledek předchozího řízení, avšak neuvedl k němu žádné konkrétní skutečnosti. Pro žalobce bylo i z tohoto důvodu zatěžko se napadenému rozhodnutí bránit, neboť nerozuměl, na jakých skutečnostech byl jeho transfer do Německa stavěn. Z tohoto důvodu se žalobce domníval, že napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Ve vyjádření k žalobě dne 1. 7. 2021 žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž byl pro daný případ vázán. Napadené rozhodnutí je založeno na správném posouzení skutkového stavu, přičemž žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídal předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Žalovaný byl přesvědčen, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. V případě žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce byl zadržen dne 12. 4. 2021 při nelegálním pobytu v ČR a v návaznosti na tuto okolnost byl zajištěn dne 12. 4. 2021 Policií ČR. Policie po sejmutí otisků prstů v systému EUODAC zjistila, že žalobce již v minulosti podal žádost o mezinárodní ochranu v ČR (13. 10. 2019) a v Německu (20. 1. 2020), kam byl z ČR předán. Dne 21. 4. 2021 podal v ČR další žádost o mezinárodní ochranu, která je předmětem řízení, do jehož rozhodnutí pak směřuje i současná žaloba. Předchozí řízení (z 13. 10. 2019) bylo zastaveno na základě zjištění, že dle Dublinkého

nařízení bylo odpovědným členským státem Německo. Žalovaný v rámci současného řízení neshledal důvod, který by vedl ke ztrátě odpovědnosti Německa za posouzení žádosti žalobce dle čl. 19 Dublinského nařízení. S ohledem na výše uvedené žalovaný požádal dne 26. 4. 2021 Německo o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR. Dne 29. 4. 2021 obdržel z Německa zamítavou odpověď, jež ale byla dle žalovaného neopodstatněná. Z tohoto důvodu a na základě informací, které měl v rámci řízení k dispozici, poslal žalovaný do Německa žádost o přehodnocení jejich zamítavé odpovědi. Dne 12. 5. 2021 obdržel informaci, že Německo uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení. Žalovaný se poté zabýval skutečností, zda v případě Německa existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatele, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Podle svého přesvědčení žalobci nehrozí v Německu nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaný považoval napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace dle názoru žalovaného nebyla způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika žalobce

4. V replice žalobce, nazvané jako doplnění žaloby, konstatoval žalobce, že se do Německa v současnosti vrátit nechce. V Německu o azyl žádal a byl mu opakovaně zamítnut. Dále žalobce vyjádřil obavu z deportace do Kazachstánu z Německa, kam se nemůže v současnosti vrátit a kde mu hrozí nebezpečí.

V.

Posouzení věci soudem

5. Žalovaný souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, a proto byl jeho souhlas s takovým postupek dle § 50 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), presumován; soud neshledal k nařízení jednání důvod, a proto rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

VI.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce přicestoval do ČR letecky v roce 2019 na německé vízum a podal první žádost o mezinárodní ochranu. Nicméně příslušnou zemí pro rozhodnutí o žádosti bylo určeno Německo (rozhodnutí ze dne 8. 11. 2019, č. j. OAM-905/ZA-ZA11-ZA15-2019), a proto byl žalobce dle Dublinského nařízení převezen za tímto účelem do Německa, kde rovněž podal žádost o mezinárodní ochranu, která byla spolkovým úřadem BAMF Zirndorf dne 30. 4. 2020 zamítnuta. V dubnu 2021 žalobce opět přicestoval na území ČR, kde byl dne 12. 4. 2021 zadržen při nelegálním pobytu v ČR Policií ČR. Na základě porovnání sejmutých otisků prstů žalobce v systému EURODAC

mělo být zjištěno, že žalobce podal žádost v ČR 13. 10. 2019 a nyní dne 21. 4. 2021; v Německu podal žádost dne 20. 1. 2020.

8. Veškerá žalobní argumentace žalobce se týkala nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí stran určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti žalobce, neboť žalobce se závěry žalovaného nesouhlasil.
9. V daném případě považuje soud za rozhodné znění čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení, které určuje, který členský stát je příslušný k rozhodnutí o žádosti žalobce.
10. Dle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení „Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
11. V případě kritérií stanovených v člancích 7-15 Dublinského nařízení, dle kterých dochází k určení příslušného státu, se jedná zjednodušeně řečeno o určení příslušného státu za situace, kdy žadatel podal první žádost v některém členském státě EU. Tím je myšleno, že doposud nepodal žadatel žádost o mezinárodní ochranu v žádném jiném členském státě EU. Jelikož však žalobce nesplnil žádné z kritérií uvedených v čl. 7-15 Dublinského nařízení (i proto, že se jedná již o několikátou žádost žalobce), neznamená to, že se ČR stala automaticky příslušným členským státem k posouzení žádosti žalobce dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Dublinské nařízení právě pro tyto účely obsahuje i úpravu dopadající na situace, kdy nelze postupovat dle čl. 7-15 Dublinského nařízení a jsou splněny jiné podmínky pro aplikaci následujících ustanovení Dublinského nařízení, kdy jedním z nich je právě i čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení. Tedy zejména případy, kdy se jedná nejméně o druhou žádost cizince podanou v některém z členských států EU. Pro takový případ jsou poté aktivovány další články Dublinského nařízení, jakým je například právě i již zmiňovaný čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení, který se nachází v kapitole V. - Povinnosti příslušného členského státu. Tudíž jak vyplynulo již z řízení o první žádosti žalobce podané na území ČR a rozhodnutí ze dne 8. 11. 2019, č. j. OAM-905/ZA-ZA11-ZA15-2019, bylo jako příslušný členský stát k posouzení žádosti žalobce určeno Německo a jemu je i nadále uložena povinnost přijmout žalobce zpět, neboť jeho žádost zamítlo (rozhodnutím spolkového úřadu BAMF Zirndorf dne 30. 4. 2020) a žalobce poté učinil žádost v jiném státě, nebo se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. V případě žalobce tak byly splněny všechny podmínky, tj. (i.) Německo, jako příslušný stát rozhodovat o žádosti žalobce, rozhodlo o zamítnutí žádosti žalobce; (ii.) žalobce podal žádost na území jiného členského státu; (iii.) žalobce se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Irelevantní je v tomto směru skutečnost, že první žádost podal žalobce na území ČR, jelikož ČR se nikdy nestala státem příslušným k posouzení žádosti žalobce (prozatím), což dále deklaruje i rozhodnutí ze dne 8. 11. 2019, č. j. OAM-905/ZA-ZA11-ZA15-2019, kdy příslušný správní orgán rozhodl o tom, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce je Německo. ČR tedy nikdy nebyla odpovědná za posouzení žádosti žalobce, pouze rozhodla o příslušnosti Německa k posouzení žádosti žalobce.
12. Žalovaný rovněž vyloučil zánik této povinnosti Německa za převzetí žalobce zpět (čl. 19 Dublinského nařízení) dle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení, což ostatně

Německo samo stvrdilo zasláním informace ze dne 12. 5. 2021, v níž uznalo svou příslušnost právě dle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení.

13. Soud na základě výše uvedené argumentace nepovažuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť napadené rozhodnutí obsahuje veškeré myšlenkové pochody žalovaného, stejně jako důvody, na jejichž základech dospěl k závěrům uvedeným ve výrocích rozhodnutí. Pakliže žalobce tvrdí, že nechápe a nerozumí odůvodnění rozhodnutí žalovaného stejně jako jeho přecházejícímu rozhodnutí, nezbyvá soudu než konstatovat, že není vinou, natož nedostatkem napadeného rozhodnutí, pokud žalobce „nechce“ porozumět argumentaci žalobce jen proto, že s ní zkrátka a dobře nesouhlasí. K nepochopení důvodů rozhodnutí ze dne 8. 11. 2019, č. j. OAM-905/ZA-ZA11-ZA15-2019 soud konstatuje, že tento problém jednak není otázkou pro aktuálně vedené řízení o žalobě a jednak lze předpokládat správnost rozhodnutí, neboť příslušný krajský soud zamítl žalobu žalobce proti němu podanou.
14. Co se týče citace žalobce části napadeného rozhodnutí, zde soud upozorňuje, že žalobce vytrhnul část argumentace žalobce ze str. 3 napadeného rozhodnutí, neboť již na další straně je posléze rozvedeno, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce je Německo, a to na základě čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení. Tudíž žalovaný nenechal prostor pro pochybnosti o tom, na základě jaké konkrétní právní úpravy žalovaný rozhodl o příslušnosti Německa.
15. Co se týče povinnosti žalovaného zjistit skutečný stav věci, považuje soud tuto povinnost za splněnou. Ostatně ani žalobce neuvedl, v čem konkrétně spatřuje nedostatečně zjištěný stav věci, či k jakým jiným materiálům či skutečnostem měl žalovaný v průběhu řízení přihlížet. Jestliže potom žalobce dále vytýká žalovanému čerpání informací především z předcházejícího řízení o žádosti žalobce na území ČR, nepovažuje soud tuto argumentaci za způsobitou jakkoliv zpochybnit postup žalovaného, neboť žalovanému v takovém postupu nic nebránilo a ani žalobce nerozporoval správnost těchto informací.
16. V doplnění žaloby vyjádřil žalobce obavu z předání do Německa, neboť by odtamtud mohl být deportován do Kazachstánu. K této výtce zdejší soud konstatuje, že není věcí tohoto soudu předjímat závěry správních orgánů Německa ve věci žádosti žalobce, a pokud přesto správní orgány Německa rozhodnou o návratu žalobce do Kazachstánu, bude se moci žalobce bránit vůči takovému rozhodnutí tamějšími opravnými prostředky. Navíc o řádnosti vedení azylového řízení vypovídají i podklady shromážděné žalovaným v rámci tohoto řízení, a to konkrétně informace OAMP ze dne 17. 2. 2021. Každopádně je tato námitka mimo předmět řízení.
17. Na samý závěr své argumentace soud uvádí, že na aplikaci žalobcem obecně zmíněného čl. 17 Dublinského nařízení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu, tudíž není vynutitelné. Nařízení ani nijak neklade povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. K tomu soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, č. j. 49 Az 18/2015-48, kde se uvádí, že: *„K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku srchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samotné toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu*

však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat.“ Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.“

18. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela správné, neboť žalovaný určil přezkoumatelným způsobem jako příslušný stát Německo, přičemž si pro své závěry obstaral dostatek podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 3. 8. 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně